

od 15. dubna do 12. června 1927, neboť tyto udanlivé vzájemné nároky žalovaný neuplatnil k započtení. Podle § 879 obč. zák. jest smlouva přičítací se dobrým mravům, zejména smlouva lichevní, smlouvou nicotnou, která nemohla založiti pro žalovaného práva a pro žalobce povinnosti, závazky. Zaplatil-li žalobce nicméně na základě této nicotné smlouvy žalovanému 1.750 Kč, zaplatil mu je beze všeho právního důvodu v mylném domnění, že jest k placení povinen (condictio indebiti) § 1431 obč. zák.; jest proto oprávněn to, co plnil, požadovati i s úroky ode dne zaplacení zpět. Tím jest žalobní nárok odůvodněn.

Čís. 9441.

Bylo-li placení stavebního příspěvku vzájemnou hodnotou za užívání najatých místností, zanikla udělením příklepu k pronajaté nemovitosti, prodané v exekuční dražbě, povinnost nájemníka platiti nadále pronajímateli stavební příspěvek.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, Rv I 370/29).

Žalobce pronajal žalovaným ve svém domě místnosti. Žalovaní se zavázali platiti stavební příspěvek. Dům žalobcův byl napotom v exekuční dražbě prodán. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných zaplacení stavebních příspěvků dospělých v době, kdy již byl dům v dražbě prodán. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Podle žalobních údajů jest míti za to, že žalobce vyvozuje nárok na placení stavebního příspěvku z nájemní smlouvy. Správnosti tohoto úsudku nasvědčují i vývody dovolatelovy, z nichž jasně vyzírá, že i podle dovolatelova názoru bylo placení stavebního příspěvku ujednáno při smlouvě nájemní pokud se týče podnájemní jako vedlejší plnění vedle placení nájemného jako plnění hlavního a že obé bylo vzájemnou hodnotou za užívání obchodních místností poskytnuté žalovaným smlouvou nájemní, pokud se týče podnájemní. Z toho plyne dále, že úmluva o placení stavebního příspěvku byla nerozlučnou částí smlouvy nájemní (podnájemní) a že její osud závisel na osudu této smlouvy. Zanikl-li tudíž udělením příklepu k vydražené nemovitosti nájemní poměr mezi žalobcem a žalovanými, což dovolatel ani nepopírá, zanikla tím i povinnost žalovaných platiti na dále stavební příspěvek žalobci a tento není oprávněn, by na žalovaných vymáhal stavební příspěvky, jež dospěly ke splatnosti vesměs po udělení příklepu. Posoudily tudíž v tomto směru nižší soudy věc správně. Dovojuje-li dovolatel v rozporu s tím, co právě bylo uvedeno, že se nájemci zavázali bez spojitosti s nájemným zaplatiti část stavebních výloh a že z tohoto závazku vznikla samostatná, ryze osobní, obchodní pohledávka žalobce, zapomíná, že ke vzniku ta-

kové pohledávky nestačí abstraktní závazek, nýbrž že by musil býti tvrzen určitý právní důvod takového závazku, by se pak dalo posouditi, zda závazek ten platně vznikl. Kdyby totiž žalovaní byli závazek ku placení stavebního příspěvku na se vzali dobrovolně, aniž by se jim za to bylo dostalo vzájemného plnění, bylo by v onom převzetí závazku spatřovati darovací slib, který nezakládá platný závazek právní, nebyl-li o něm zřízen notářský spis. Žalobce však neuvedl právní důvod pro vznik jím tvrzené samostatné pohledávky obchodní, a není tedy v tomto směru žalobní nárok opodstatněn.

Čís.9442.

Vyhláškou v lázních, že se neručí za cenné věci, jež nebyly uloženy v pokladně, nelze obmeziti předpisy o tom, kdy jest pokládati věci za »vnesené« podle § 970, druhý odstavec, obč. zák. Odevzdal-li kdo lázeňskému zřízení klíč od kabiny, bez něhož nelze kabinu otevřítí, předal mu tím své věci v kabině uložené. Vydal-li zřízenec klíč jiné osobě, dopustil se zavinění, za něž ručí podnikatel také podle § 1316 obč. zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, Rv I 660/29).

Žalobce navštívil lázně, náležející žalovaným, svlékl se v kabině, ponechal tam svršky a odebral se do koupelny. Po návratu zjistil, že mu byla ukradena náprsní taška, v níž měl 2.800 Kč a různé jiné hodnoty. Žalobě o náhradu škody bylo oběma nižšími soudy vyhověno, o d v o l a c í m s o u d e m z těchto důvodů: Odvolatelé namítají především, že ztracené věci nebyly po rozumu § 970 obč. zák. do lázní žalovaných vneseny. K odůvodnění tohoto svého tvrzení odvolávají se odvolatelé na veřejnou vyhlášku na dvou význačných místech v lázních vyvěšenou, že za cenné věci, které nejsou uloženy v hlavní lázeňské pokladně neručí. Tvrzení toto jest jednak tvrzením skutkovým, jednak však i právním vývodem. Pokud jde o skutkové tvrzení, je obsaženo v námitce žalovaných přednesené již před soudem v prvé stolici, kde se rovněž odvolali na vyhlášku toho obsahu, že neručí za peníze a že se žádá, aby hosté je ukládali v pokladně. Nejde tudíž o novotu v řízení odvolacím podle § 482 c. ř. s. nepřípustnou ani pokud jde o toto skutkové tvrzení, tím méně pak, pokud jde o právní důvod. Než s názorem odvolatelů nelze souhlasiti. Jest sice nesporno, že vyhláška tvrzeného obsahu v lázních vyvěšena byla, touto vyhláškou však nemohli se odvolatelé jako majitelé lázní svého zákonného ručení sprostiti, jak již prvý soud správně vyslovil poukazem na ustanovení § 970 a) obč. zák. Avšak vyhláškou touto není po názoru soudu odvolacího ani určeno místo, kde se jediné peníze v lázních žalovaných mohou ukládati, v ten smysl, že by jinak věci ty nemohly býti pokládány za vnesené do lázní. Ustanovuje totiž § 970 obč. zák. jasně, že za vnesené věci pokládati jest ony, jež byly majiteli neb jeho zřízencům odevzdány anebo na místo jimi určené uloženy. Vyhláškou nemohlo býti toto zákonné usta-